

Arrest

nr. 138 073 van 6 februari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 16 december 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN WALLE loco advocaat M. LYS en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 1 januari 2009 (bijlage 26) en heeft zich op vluchteling verklaard op 27 oktober 2014.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 27 oktober 2014 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekster werd gehoord op 7 november 2014.

1.3. Op 28 november 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanese afkomstig uit Gjakovë en beschikt u over de Kosovaarse nationaliteit. In 2008 leerde u uw partner, L.(...) X.(...) (O.V. 6.743.969), kennen. Uw ouders waren niet akkoord met jullie relatie. Bovendien hadden uw ouders u reeds beloofd aan een andere man. U trok, tegen de zin van uw ouders, in bij uw partner. Uw partner stuurde familieleden naar uw familie om met hen te spreken en tot een oplossing te komen, wat uw familie echter weigerde. Uw partner werd verschillende keren door uw familieleden bedreigd. Nadat u was bevallen van jullie dochter, besloten jullie Kosovo te verlaten en reisden jullie in oktober 2009 naar België. Toen jullie visum na acht maanden verliep besloten jullie niet terug te keren naar Kosovo aangezien de problemen met uw schoonfamilie niet opgelost waren. Op 27 oktober 2014 vroegen u en uw partner asiel aan in België. U wenst niet terug te keren naar Kosovo omdat uw broer nog steeds heel kwaad is op u en hij u nu ook de schuld geeft voor de dood van uw ouders, die sinds uw vertrek uit Kosovo beiden zijn overleden. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u uw Kosovaars paspoort neer, uitgereikt op 23-8-2009, met een Schengenvisum geldig van 15-9-2009 tot 31-5-2010, evenals het Kosovaars paspoort van uw dochter V.(...), uitgereikt op 4-7-2009 en eveneens voorzien van een Schengenvisum geldig van 15-9-2009 tot 31-5-2010.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die terzake door uw partner werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen, die luidt als volgt:

"Na onderzoek van uw verklaringen en de stukken aanwezig in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen.

Artikel 57/6/1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 24 april 2014 werd Kosovo vastgesteld als veilig land van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonbaar dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. U heeft dit evenwel niet gedaan.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u pas op 27 oktober 2014 een asielaanvraag indiende, terwijl u verklaarde reeds in oktober 2009 uw land te hebben verlaten en na een verblijf van twee weken in Duitsland, naar België te zijn gereisd (CGVS, p. 3, 4-5). U beschikte weliswaar over een Schengenvisum geldig tot eind mei 2010, maar ook toen dit visum was verlopen dienden jullie geen asielaanvraag in. Jullie dienden een aanvraag voor regularisatie 9ter in. U verklaarde niet te hebben geweten dat u in België een asielaanvraag kon indienen (CGVS, p. 4). U beweerde pas tot een asielaanvraag te zijn overgegaan toen jullie in 2014 door een advocaat aangeraden werden zich tot het Commissariaat-generaal te wenden (CGVS, p. 3-4). Dat u niet zou hebben geweten dat u in België een asielaanvraag kon indienen, is, gelet op het feit dat uit uw verklaringen duidelijk blijkt dat jullie jullie 9ter-aanvraag indienden met behulp van een advocaat, geenszins aannemelijk. Het feit dat u meer dan vier jaar wachtte alvorens een asielaanvraag in België in te dienen is dan ook niet in overeenstemming met of getuigt geenszins van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een persoon die daadwerkelijk een risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij na zijn aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. De vaststelling dat u vier jaren heeft gewacht alvorens jullie in België een asielaanvraag indienden, doet dan ook fundamenteel afbreuk aan de ernst van de door u beweerde

vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of het reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft de problemen die u in Kosovo met onbekenden zou hebben gehad omdat u in 2002 getuige was van een moord en in dit verband u meerdere keren verklaringen aflegde bij de politie, dient vooreerst vastgesteld te worden dat u hiervan geen melding heeft gedaan bij uw asielaanvraag op de Dienst Vreemdelingenzaken. Hiermee geconfronteerd, rechtvaardigde u uw nalaten de problemen met onbekenden naar aanleiding van de moord op twee politieagenten op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te kaarten door te stellen dat de problemen met uw schoonfamilie, die niet wilde dat u met uw partner zou trouwen, doorslaggevend waren voor uw vertrek uit Kosovo; u stelde zelfs expliciet dat u ondanks uw problemen met onbekenden in Kosovo kon blijven wonen en had steeds de intentie om terug te keren naar Kosovo mocht uw schoonfamilie van mentaliteit veranderen (CGVS, p. 4, 8-10). Toen u hierna opnieuw gevraagd werd of u inderdaad van plan was terug te keren naar Kosovo mocht uw schoonfamilie jullie relatie aanvaarden, antwoordde u evenwel plotsklaps dat u hoe dan ook niet terug kon keren naar Kosovo uit vrees voor nieuwe problemen met onbekenden in verband met uw getuigenis in 2002 (CGVS, p. 9). Uw uitleg voor het niet aanhalen van uw vrees voor onbekenden in verband met uw getuigenis, houdt dan ook niet meteen steek. Dat u deze vrees voor onbekenden niet op de Dienst Vreemdelingenzaken aanhaalde, ondermijnt wederom de ernst van deze door u op het Commissariaat-generaal geschetste vrees. Dat u de ernst van deze vrees geenszins aannemelijk heeft gemaakt, blijkt overigens tevens uit het hoogst opmerkelijke feit dat u geen enkel begin van bewijs van deze problemen kon neerleggen (CGVS, p. 8) en dat uw partner zo goed als geen informatie kon geven over deze problemen. Zo vermoedde zij enkel dat u nog andere problemen had gekend in Kosovo maar wist ze niet precies welke en of u ten tijde van jullie (traditioneel) huwelijk en jullie vertrek uit Kosovo nog problemen hierrond kende (CGVS partner, p. 5).

Wat er ook van zij, er dient vastgesteld te worden dat u niet heeft aangetoond dat u voor deze gemeenrechtelijke problemen met onbekenden naar aanleiding van uw getuigenis over de moord op twee politieagenten geenszins geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van problemen in geval van een terugkeer naar Kosovo zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Kosovo aanwezige autoriteiten, waarmee u overigens nooit problemen hebt gekend (CGVS, p. 13). U wendde zich weliswaar na de bedreigingen van onbekenden tot de politie waar u te horen zou hebben gekregen dat het niet de moeite was om klacht in te dienen aangezien uw klacht door corruptie - uw belagers hadden banden met politieagenten en politici - toch in de handen van uw belagers terecht zou komen en er niets mee zou worden gedaan (CGVS, p. 7, 8). Uw bewering dat de groep onbekenden met wie u problemen had banden heeft met de politie en met politieke machthebbers heeft u echter geenszins aannemelijk gemaakt. U wist immers niet eens wie uw belagers precies waren en heeft nooit contact met hen gehad (CGVS, p. 7-8). Dat uw neergelegde verklaringen en een eventuele klacht in de handen van uw belagers zouden vallen en er niets mee zou gebeuren en dat men met uw dossier, ook al zou het naar de rechtbank doorgestuurd worden, zou doen wat men maar zou willen (CGVS, p. 7-8), is een blote bewering die u geenszins met concrete feiten kon aantonen. Uit uw verklaringen blijkt immers tevens dat A.(...) K.(...), de schutter die de politieagenten dood schoot, werd gearresteerd en veroordeeld en dat hij na een ontsnapping in de loop van 2012 opnieuw werd gearresteerd (CGVS, p. 5-6). Voorts blijkt uit uw verklaringen dat een politieagent uit de entourage van A.(...) K.(...) werd ontslagen (CGVS, p. 8). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u na de moord politiebescherming werd aangeboden. U weigerde deze politiebescherming echter (CGVS, p. 5, 6). Hieraan kan nog worden toegevoegd dat uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat, wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gesteld, ze anno 2014 op afdoende wijze actie onderneemt. Hoewel er binnen de KP nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven – zo heeft de politie slechts beperkte mogelijkheden om complexe misdaden, zoals onder meer financiële fraude en terrorisme, doeltreffend aan te pakken en is de samenwerking tussen politie en justitie niet altijd optimaal –, is de KP toch in vele opzichten een voorbeeldorganisatie geworden. Nadat de “Law on the Police” en de “Law on the Police Inspectorate of Kosovo”, die onder meer de rechten en verantwoordelijkheden van de politie regelen, in juni 2008 van kracht werden, werd het functioneren van de KP immers beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk in overeenstemming gebracht. Bovendien wordt de KP actueel door de Eulex Police Component (European Union Rule of Law Mission in Kosovo) bijgestaan om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, los van enige inmenging, alle burgers van Kosovo dient. Eveneens besteedt de “OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission in Kosovo” speciale aandacht aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen ongeacht hun etnische origine

voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u geenszins aannemelijk gemaakt heeft dat u naar aanleiding met uw beweerde problemen met onbekenden in Kosovo er over onvoldoende beschermingsmogelijkheden zou beschikken.

U verklaarde daarnaast Kosovo in 2009 te hebben verlaten omwille van problemen met uw schoonfamilie, die niet akkoord was met jullie relatie en die u via uw broer liet weten dat ze het feit dat jullie hadden beslist (traditioneel) te trouwen onvergeeflijk vond en ze u niet zou sparen mocht ze u tegenkomen (CGVS, p. 5, 10, 11). U verklaarde dat u familieleden naar hen stuurde in een poging het probleem op te lossen, maar dat uw schoonfamilie weigerde over de zaak te spreken. Zelf ging u nooit een gesprek aan met uw schoonfamilie (CGVS, p. 11, 12). Er dient echter vastgesteld te worden dat u geen overtuigende feiten of elementen aangehaald heeft waaruit zou kunnen blijken dat u voor de door u aangehaalde gemeenrechtelijke en interpersoonlijke problemen met uw schoonfamilie – of voor eventuele toekomstige problemen met uw schoonfamilie bij terugkeer naar Kosovo - geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Kosovo aanwezige autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Kosovo voor u sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers, opdat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker dient aangetoond te worden dat de asielzoeker geen aanspraak zou kunnen maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. U verklaarde in dit verband dat u geen klacht tegen uw schoonfamilie heeft ingediend, omdat u de situatie niet wilde verergeren en omdat een klacht hoe dan ook tot niets zou leiden (CGVS, p. 12-13). Deze uitleg is echter geenszins overtuigend. De bedoeling van het indienen van een klacht is immers precies bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) kan (kunnen) veroorzaken te voorkomen. De autoriteiten kunnen echter niet optreden als ze niet op de hoogte gesteld worden van criminele feiten. Hierboven werd bovendien reeds vastgesteld dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Gelet op het geheel van voorgaande bevindingen ben ik de mening toegedaan dat u niet alle redelijkerwijze van u te verwachten nationale mogelijkheden tot het verkrijgen van hulp en/of bescherming van de in Kosovo opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en dat u aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u de enige overgebleven uitweg was.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw identiteit en uw nationaliteit staan hier immers niet ter discussie."

Bijgevolg kan ook uw asielaanvraag niet in overweging genomen worden.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde identiteitsdocumenten bevestigen enkel uw identiteit en nationaliteit en deze van uw dochter. Hieraan wordt niet getwijfeld.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier alsmede uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster haar asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die worden aangehaald door haar echtgenoot X.L. (RvV 165 240). In het verzoekschrift van verzoekster worden dezelfde middelen en argumenten aangevoerd als die aangevoerd door X.L..

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 138 072 van 6 februari 2015 het beroep van verzoeksters echtgenoot X.L. tegen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst van 28 november 2014 verworpen. In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 A (2) van de Vluchtelingenconventie van 1951, de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, § 3 en 57/6/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de

toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel (de noodzakelijkheid al de elementen van het dossier in aanmerking te nemen en het dossier op een voorzichtige wijze te behandelen) en een beoordelingsfout, voert verzoeker aan dat de beslissingen van niet-inoverwegingname van een asielaanvraag van Kosovaarse asielzoekers met zorg dienen genomen te worden en dat in ieder geval rekening dient gehouden te worden met de vier criteria voorzien in artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet, zijnde de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast, de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan, de naleving van het non-refoulement beginsel en het beschikbaarheid van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden. Er dient op individuele wijze aangetoond te worden dat in casu de asielzoeker niet heeft kunnen aantonen dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat, aldus verzoeker, die meent dat dit absoluut niet geval is in de bestreden beslissing, waar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich beperkt tot het niet in overweging nemen van de aanvraag omwille van vier motieven die naar het oordeel van verzoeker niet als voldoende voorkomen.

Verzoeker wijst erop dat zijn vrees voor vervolging tweevoudig is, enerzijds een vrees voor vervolging vanwege het feit dat hij in 2002 getuige was van de moord op twee politieagenten gepleegd door A. K. en anderzijds een vrees voor vervolging omwille van problemen met zijn schoonfamilie. Vervolgens onderneemt hij een poging om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. Artikel 57/6/1, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is bevoegd om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op

28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden. (...)"

Bij koninklijk besluit tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst van 24 april 2014, werd Kosovo aangewezen als veilig land van herkomst.

Dit gebeurde na gezamenlijk voorstel en voordracht van de minister bevoegd voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de minister van buitenlandse zaken.

De Regering is, zo blijkt uit het verslag aan de Koning, van oordeel dat de landen die op deze lijst voorkomen in principe moeten worden beschouwd als veilige landen van herkomst, gezien deze beantwoorden aan de criteria die worden beschreven in artikel 57/6/1, tweede lid van de vreemdelingenwet, zoals ook blijkt uit het advies van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Deze criteria hebben niet alleen betrekking op aspecten van algemene politieke aard (bijvoorbeeld het bestaan van democratische instellingen, de politieke stabiliteit), maar ook op de rechtstoestand en de naleving van mensenrechten, zowel betreffende de formele verplichtingen die een land op zich heeft genomen (partij bij het EVRM) als de naleving daarvan in de praktijk. De beoordeling of er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, is gebaseerd op een diepgaande analyse door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die een aanzienlijke expertise daarover heeft opgebouwd. Een land van herkomst wordt dus pas, zo volgt uit de bewoordingen van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet, als veilig beschouwd na een grondig onderzoek waarin met verscheidene en strikt omlijnde criteria rekening wordt gehouden.

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet en het verslag aan de koning van het KB van 24 april 2014 volgt dat een individueel en effectief onderzoek van de asielaanvraag noodzakelijk blijft maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aanwezig is. De asielzoeker afkomstig van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Het loutere feit dat een asielzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst, in casu Kosovo zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens asielaanvraag niet in overweging wordt genomen. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn asielaanvraag niet in overweging worden genomen, hetgeen in casu in de bestreden beslissing werd vastgesteld.

2.4. Zo wijst de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er in de bestreden beslissing vooreerst terecht op dat de door verzoeker ingeroepen vrees voor vervolging wordt gerelativeerd door het feit dat hij jaren wachtte alvorens internationale bescherming te vragen aan de

Belgische autoriteiten. Het gegeven dat verzoeker, die blijkens zijn verklaringen sinds eind 2009 in België verblijft, pas asiel heeft aangevraagd op 27 oktober 2014, vormt immers een contra-indicatie voor de ernst van zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming. Verzoekers gedrag kan immers bezwaarlijk getuigen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. De Raad benadrukt in dit verband dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. Zo het nog enigszins begrijpelijk kan worden geacht dat verzoeker dit aanvankelijk niet deed omdat hij op een andere wijze een wettelijk verblijf had in België – hij beschikte over een Schengenvisum tot eind mei 2010 – relativeert het feit dat hij zelfs nadat dit visum was verlopen nog steeds naliet om internationale bescherming te vragen in België omdat hij vervolging vreest in Kosovo, in ernstige mate de door hem ingeroepen vrees. Het niet eerder indienen van een asielaanvraag stemt dan ook niet overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en toont aan dat verzoeker internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Deze vaststelling ondermijnt naar het oordeel van de Raad de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees. De argumentatie in het verzoekschrift kan deze appreciatie niet ombuigen. Immers, de stelling dat hij destijds foutief werd ingelicht door zijn toenmalige raadsman en dat hij en zijn echtgenote een aanvraag 9ter hadden ingediend omdat hun raadsman hem had gezegd dat het dezelfde procedure betrof, kan niet volstaan om verzoekers handelen te vergoelijken en vermag dan ook geen afbreuk te doen aan voorgaande overwegingen. Dit klemmt des te meer daar deze bewering – die impliceert dat verzoeker wel weet had van het bestaan van een asielprocedure doch hij verkeerdelijk dacht dat een aanvraag 9ter dezelfde procedure betrof – niet strookt met verzoekers verklaringen tijdens het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waaruit blijkt dat verzoeker naar eigen zeggen niet wist dat hij een asielaanvraag kon indienen: “We zijn ons gaan informeren bij de broer en anderen. Naar een advocaat gegaan die zei dat hij ons zou kunnen helpen met ons verblijf voor korte tijd in orde te brengen, we waren toch nt van plan om te blijven. We hebben dan een pro deo genomen, die heeft nt veel voor ons kunnen doen, en dan nr een privé advocaat (...) Hij is een procedure gestart. Ondertussen was mijn vrouw depressief geworden omwille vd probs met de familie. Hier hadden we het nt makkelijk. We leefden in een dakappartement, geen verwarming, nt echt goeie omstandigheden, zeker met een kind. We waren in spanning. Ik probeerde werk te vinden om mijn gezin te onderhouden (...) – welke procedure hadden jullie opgestart? 9ter – hebben jullie ooit een AA ingediend? Neen – waarom niet? De eerste x dat we nr de advocaat gingen zei hij dat we enkel de pp-en moesten geven dat hij alles in orde zou maken. We wisten nt dat het verplicht was nr hier te komen” (administratief dossier, stuk 4, p. 4). Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker en zijn echtgenote stappen hebben ondernomen om na het verlopen van hun visum hun verblijf in België te legaliseren en dat zij slechts een kort verblijf voor ogen hadden daar zij niet de intentie hadden om in België te blijven. Zo verzoekers beweerde vrees op enige waarheid zou berusten, kan echter redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich bij zijn advocaat zou hebben geïnformeerd aangaande de wijze waarop hij internationale bescherming kon verkrijgen tegen de vrees die hij beweert te koesteren ten aanzien van zijn land van herkomst. Dat hij zijn problemen in zijn land van herkomst klaarblijkelijk niet heeft besproken met zijn raadsman, getuigt dan ook allerm minst van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook bij waar deze in dit verband oordeelt als volgt: “(...) Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u pas op 27 oktober 2014 een asielaanvraag indiende, terwijl u verklaarde reeds in oktober 2009 uw land te hebben verlaten en na een verblijf van twee weken in Duitsland, naar België te zijn gereisd (CGVS, p. 3, 4-5). U beschikte weliswaar over een Schengenvisum geldig tot eind mei 2010, maar ook toen dit visum was verlopen dienden jullie geen asielaanvraag in. Jullie dienden een aanvraag voor regularisatie 9ter in. U verklaarde niet te hebben geweten dat u in België een asielaanvraag kon indienen (CGVS, p. 4). U beweerde pas tot een asielaanvraag te zijn overgegaan toen jullie in 2014 door een advocaat aangeraden werden zich tot het Commissariaat-generaal te wenden (CGVS, p. 3-4). Dat u niet zou hebben geweten dat u in België een asielaanvraag kon indienen, is, gelet op het feit dat uit uw verklaringen duidelijk blijkt dat jullie 9ter-aanvraag indienden met behulp van een advocaat, geenszins aannemelijk. Het feit dat u meer dan vier jaar wachtte alvorens een asielaanvraag in België in te dienen is dan ook niet in overeenstemming met of getuigt geenszins van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een persoon die daadwerkelijk een risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij na zijn

aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. De vaststelling dat u vier jaren heeft gewacht alvorens jullie in België een asielaanvraag indienden, doet dan ook fundamenteel afbreuk aan de ernst van de door u beweerde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of het reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. (...)”

2.5.1. Wat betreft de problemen die verzoeker in Kosovo met onbekenden zou hebben gehad omdat hij in 2002 getuige was van een moord en hij in dit verband meerdere keren verklaringen aflegde bij de politie, wordt in de bestreden beslissing vooreerst correct vastgesteld dat hij bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken op geen enkel moment gewag maakte van deze problemen: “Wat betreft de problemen die u in Kosovo met onbekenden zou hebben gehad omdat u in 2002 getuige was van een moord en in dit verband u meerdere keren verklaringen aflegde bij de politie, dient vooreerst vastgesteld te worden dat u hiervan geen melding heeft gedaan bij uw asielaanvraag op de Dienst Vreemdelingenzaken. Hiermee geconfronteerd, rechtvaardigde u uw nalaten de problemen met onbekenden naar aanleiding van de moord op twee politieagenten op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te kaarten door te stellen dat de problemen met uw schoonfamilie, die niet wilde dat u met uw partner zou trouwen, doorslaggevend waren voor uw vertrek uit Kosovo; u stelde zelfs expliciet dat u ondanks uw problemen met onbekenden in Kosovo kon blijven wonen en had steeds de intentie om terug te keren naar Kosovo mocht uw schoonfamilie van mentaliteit veranderen (CGVS, p. 4, 8-10). Toen u hierna opnieuw gevraagd werd of u inderdaad van plan was terug te keren naar Kosovo mocht uw schoonfamilie jullie relatie aanvaarden, antwoordde u evenwel plotsklaps dat u hoe dan ook niet terug kon keren naar Kosovo uit vrees voor nieuwe problemen met onbekenden in verband met uw getuigenis in 2002 (CGVS, p. 9). Uw uitleg voor het niet aanhalen van uw vrees voor onbekenden in verband met uw getuigenis, houdt dan ook niet meteen steek. Dat u deze vrees voor onbekenden niet op de Dienst Vreemdelingenzaken aanhaalde, ondermijnt wederom de ernst van deze door u op het Commissariaat-generaal geschetste vrees. (...)”

Verzoeker laat gelden dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken de asielzoeker niet toelaat zijn volledige vrees bij terugkeer uiteen te zetten, dat hij tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen correct heeft aangegeven dat de familiale problemen “doorslaggevend” waren voor zijn vlucht, dat het in casu een accumulatie van de twee onderdelen van de vrees van vervolging is die ervoor gezorgd heeft dat hij gevlucht is maar dat de familiale motieven doorslaggevend waren en de aanzet tot de vlucht gaven.

Verzoekers verweer kan de Raad allerminst overtuigen. De Raad wijst erop dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken een uitvoerig antwoord gaf op de vraag om kort een overzicht te geven van de belangrijkste feiten die wijzen op een vrees of risico en dat hij dus wel degelijk de kans kreeg om al zijn asielmotieven kort uiteen te zetten. Bovendien werd aan verzoeker op het einde van het interview de mogelijkheid geboden om bijkomende opmerkingen te geven, werd hem gevraagd of hij naast de door hem aangehaalde problemen nog problemen met zijn autoriteiten of medeburgers dan wel problemen van algemene aard heeft gehad en werd hem tevens gevraagd of hij nog iets wenste toe te voegen. Opnieuw maakte verzoeker echter geen enkele melding van het feit dat in Kosovo problemen met onbekenden zou hebben gekend omdat hij in 2002 getuige was van een moord en hij hierover verklaringen aflegde bij de politie. Niettegenstaande het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoering of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan wel redelijkerwijs van verzoeker worden verwacht dat hij een dermate essentieel element in zijn relaas bij aanvang van de asielprocedure spontaan zou vermelden zo dit op enige waarheid zou berusten. Dat verzoeker aldus op de Dienst Vreemdelingenzaken niet de tijd of de mogelijkheid zou hebben gehad om al zijn asielmotieven kort uiteen te zetten, kan dan ook bezwaarlijk worden volgehouden. Het is niet ernstig om na confrontatie met de bestreden beslissing op algemene wijze kritiek te uiten op het verloop van het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad wijst erop dat niets verzoeker ervan weerhield om een opmerking te formuleren indien hij zich niet akkoord kon verklaren met de manier waarop hij werd gehoord. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker heeft nagelaten dit te doen en dat hij de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken zonder voorbehoud heeft ondertekend en aldus te kennen heeft gegeven dat de inhoud ervan overeenstemt met de inlichtingen die hij heeft verstrekt en dat deze inlichtingen oprecht, volledig en correct zijn (administratief dossier,

stuk 11, vragenlijst CGVS, p. 2). Verzoeker geeft aldus geen aanvaardbare verklaring voor het niet vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken van een cruciaal element in zijn relaas zodat deze omissie zijn algehele geloofwaardigheid verder op de helling zet.

Aan het voorgaande kan nog worden toegevoegd dat verzoeker bovendien bij aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de kans werd gegeven om fouten of omissies bij het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te geven. Hij haalde op dat ogenblik evenmin aan dat hij in Kosovo problemen met onbekenden zou hebben gekend omdat hij in 2002 getuige was van een moord en hij hierover verklaringen aflegde bij de politie. Verzoeker bevestigde dat het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken goed was verlopen en gevraagd of hij er alle elementen heeft aangehaald die aanleiding hebben gegeven tot zijn vertrek/asielaanvraag, antwoordde verzoeker "Ik heb verteld wat we ginder hebben meegemaakt, de kern, niet alle details. Misschien kan ik me nu niet meer alle details herinneren maar het voornaamste heb ik verteld" (administratief dossier, stuk 4, p. 2). Ook bij aanvang van het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal maakte verzoeker aldus geen melding van de door hem voorgehouden problemen met onbekenden, hetgeen allerm minst een detail betreft doch een gegeven uitmaakt dat van essentieel belang is om een correcte inschatting te maken van het door verzoeker voorgehouden risico op vervolging. Ervan uitgegaan dat verzoekers verklaringen op enige waarheid berusten, acht de Raad het dan ook onaanvaardbaar dat verzoeker dit gegeven slechts voor het eerst aanhaalt in de loop van het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal (administratief dossier, stuk 4, p. 5-9).

Verzoeker gaat in het verzoekschrift overigens volledig voorbij aan de overwegingen van de commissaris-generaal waar hij met betrekking tot deze door verzoeker voorgehouden problemen nog het volgende opmerkt: "Dat u de ernst van deze vrees geenszins aannemelijk heeft gemaakt, blijkt overigens tevens uit het hoogst opmerkelijke feit dat u geen enkel begin van bewijs van deze problemen kon neerleggen (CGVS, p. 8) en dat uw partner zo goed als geen informatie kon geven over deze problemen. Zo vermoedde zij enkel dat u nog andere problemen had gekend in Kosovo maar wist ze niet precies welke en of u ten tijde van jullie (traditioneel) huwelijk en jullie vertrek uit Kosovo nog problemen hierrond kende (CGVS partner, p. 5)." zodat ook deze overwegingen staande blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.5.2. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, maakt verzoeker hoe dan ook niet aannemelijk dat hij in geval van problemen bij een eventuele terugkeer naar Kosovo geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp en/of bescherming van de Kosovaarse autoriteiten.

Met toepassing van artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet kan vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 uitgaan van of veroorzaakt worden door niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat noch de Staat, noch partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, inclusief internationale organisaties, bescherming kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade. Artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bescherming in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 in het algemeen wordt geboden wanneer de actoren, omschreven in het eerste lid, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft. De bescherming die de nationale overheid biedt, moet daadwerkelijk zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

Uit de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de overheidsinstellingen in Kosovo de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet hebben getroffen. Zo blijkt uit deze informatie dat, wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gesteld, ze anno 2014-2015 op afdoende wijze actie onderneemt. Hoewel er binnen de KP nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven – zo heeft de politie slechts beperkte mogelijkheden om complexe misdaden, zoals onder meer financiële fraude en terrorisme, doeltreffend aan te pakken en is de samenwerking tussen politie en justitie niet altijd optimaal –, is de KP toch in vele opzichten een voorbeeldorganisatie geworden. Nadat de "Law on the Police" en de "Law on the Police Inspectorate of Kosovo", die onder meer de rechten en verantwoordelijkheden van de politie regelen, in juni 2008 van kracht werden, werd het functioneren van

de KP immers beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk in overeenstemming gebracht. Bovendien wordt de KP actueel door de Eulex Police Component (European Union Rule of Law Mission in Kosovo) bijgestaan om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, los van enige inmenging, alle burgers van Kosovo dient. Eveneens besteedt de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission in Kosovo" speciale aandacht aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren. Gelet op voorgaande besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet.

Met de verwijzing naar de informatie gevoegd aan het administratief dossier waar wordt gesteld als volgt: "Hoewel de KP jaar na jaar vooruitgang boekt, is er nog steeds verdere vooruitgang nodig bij de bestrijding van de criminaliteit. De diverse politiediensten kampen nog steeds met tekorten aan gekwalificeerd lokaal personeel. Verder is ook de bereidheid tot strafvervolgning en corruptiebestrijding gering. De KP functioneert over het algemeen goed in haar aanpak van eenvoudige misdaden. In de strijd tegen complexe misdaden schiet zij echter vaak tekort. Het politiewerk wordt soms bemoeilijkt door politieke inmenging." Met de stelling dat deze paragraaf niet gerust stelt, brengt verzoeker geen objectieve informatie bij die de analyse van het Commissariaat-generaal in een ander daglicht stelt en aantoon dat de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zijn. Derhalve blijkt uit niets dat de Kosovaarse politie bij eventuele toekomstige incidenten met verzoekers onbekende belagers geen gepaste maatregelen zou treffen. Dit klemmt des te meer daar uit verzoekers verklaringen blijkt dat de schutter die de politieagenten dood schoot werd gearresteerd en veroordeeld, dat een politieagent uit de entourage van A. K. werd ontslagen en dat verzoeker in het verleden reeds politiebescherming werd aangeboden.

Verzoeker laat nog gelden dat de missie EULEX geen enkele garantie van onafhankelijkheid of onpartijdigheid biedt, en dit in strijd met wat beweerd wordt door de tegenpartij. Hij wijst erop dat begin november 2014 een groot corruptieschandaal binnen EULEX aan het licht kwam. De verantwoordelijken van EULEX werden beschuldigd van corruptie. De Hoge vertegenwoordiger van de Unie voor Buitenlandse Zaken en Veiligheidsbeleid, Mevrouw Frederica Mogherini, heeft hierop een onafhankelijk onderzoek bevolen onder de supervisie van de Franse jurist Jean-Paul Jacqué om zodoende duidelijkheid te brengen omtrent de wijd verspreide corruptiebeschuldigingen die betrekking hebben om EULEX en de Kosovaarse politie. Verzoeker toont met zijn betoog evenwel niet aan dat de maatregelen die de Kosovaarse autoriteiten hebben genomen om de werking van de Kosovaarse politie te verbeteren, niet zouden voldoen aan het gestelde in artikel 48/5 van de vreemdelingenwet.

Uit verzoekers verklaringen blijkt overigens ontegensprekelijk dat hij beroep kon doen op de rechtsbescherming waarin de Kosovaarse autoriteiten voorzien, hetgeen in het verzoekschrift niet wordt betwist. De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen dan ook bij waar deze in dit verband oordeelt als volgt: "(...) Wat er ook van zij, er dient vastgesteld te worden dat u niet heeft aangetoond dat u voor deze gemeenrechtelijke problemen met onbekenden naar aanleiding van uw getuigenis over de moord op twee politieagenten geenszins geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van problemen in geval van een terugkeer naar Kosovo zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Kosovo aanwezige autoriteiten, waarmee u overigens nooit problemen hebt gekend (CGVS, p. 13). U wendde zich weliswaar na de bedreigingen van onbekenden tot de politie waar u te horen zou hebben gekregen dat het niet de moeite was om klacht in te dienen aangezien uw klacht door corruptie - uw belagers hadden banden met politieagenten en politici - toch in de handen van uw belagers terecht zou komen en er niets mee zou worden gedaan (CGVS, p. 7, 8). Uw bewering dat de groep onbekenden met wie u problemen had banden heeft met de politie en met politieke machthebbers heeft u echter geenszins aannemelijk gemaakt. U wist immers niet eens wie uw belagers precies waren en heeft nooit contact met hen gehad (CGVS, p. 7-8). Dat uw neergelegde verklaringen en een eventuele klacht in de handen van uw belagers zouden vallen en er niets mee zou gebeuren en dat men met uw dossier, ook al zou het naar de rechtbank doorgestuurd worden, zou doen wat men maar zou willen (CGVS, p. 7-8), is een blote bewering die u geenszins met concrete feiten kon aantonen. Uit uw verklaringen blijkt immers tevens dat A.(...) K.(...), de schutter die de politieagenten dood schoot, werd gearresteerd en veroordeeld en dat hij na een ontsnapping in de loop van 2012 opnieuw werd gearresteerd (CGVS, p. 5-6). Voorts blijkt uit uw verklaringen dat een politieagent uit de entourage van A.(...) K.(...) werd ontslagen (CGVS, p. 8). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u na de moord politiebescherming werd aangeboden. U weigerde deze

politiebescherming echter (CGVS, p. 5, 6).” Met de argumentatie dat het absoluut niet ongeloofwaardig is dat hij de naam niet kent van de “onbekenden” die hem kwaad aangedaan hebben na het misdrijf gepleegd door A. K., dat deze personen immers deel uitmaken van de maffia en zeer discreet zijn wat betreft hun identiteit, dat verzoeker tot op de dag van vandaag niet weet of mijnheer K. nog steeds in de gevangenis verblijft maar dat het zeker is dat de Albanees-Kosovaarse maffia zeer machtig is en dat de Kosovaarse autoriteiten niet bij machte zijn dit fenomeen te bestrijden, slaagt verzoeker er niet in voorgaande vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht te stellen, noch zijn bewering dat zijn belagers banden hadden met politieagenten en politici aannemelijk te maken.

De Raad besluit uit het geheel van bovenstaande vaststellingen dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat hij naar aanleiding met zijn beweerde problemen met onbekenden in Kosovo over onvoldoende beschermingsmogelijkheden zou beschikken.

2.6. Wat betreft de door verzoeker aangehaalde problemen met zijn schoonfamilie, treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij in diens oordeel waar in de bestreden beslissing wordt gesteld “(...) U verklaarde daarnaast Kosovo in 2009 te hebben verlaten omwille van problemen met uw schoonfamilie, die niet akkoord was met jullie relatie en die u via uw broer liet weten dat ze het feit dat jullie hadden beslist (traditioneel) te trouwen onvergeeflijk vond en ze u niet zou sparen mocht ze u tegenkomen (CGVS, p. 5, 10, 11). U verklaarde dat u familieleden naar hen stuurde in een poging het probleem op te lossen, maar dat uw schoonfamilie weigerde over de zaak te spreken. Zelf ging u nooit een gesprek aan met uw schoonfamilie (CGVS, p. 11, 12). Er dient echter vastgesteld te worden dat u geen overtuigende feiten of elementen aangehaald heeft waaruit zou kunnen blijken dat u voor de door u aangehaalde gemeenrechtelijke en interpersoonlijke problemen met uw schoonfamilie – of voor eventuele toekomstige problemen met uw schoonfamilie bij terugkeer naar Kosovo - geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Kosovo aanwezige autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Kosovo voor u sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers, opdat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker dient aangetoond te worden dat de asielzoeker geen aanspraak zou kunnen maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. U verklaarde in dit verband dat u geen klacht tegen uw schoonfamilie heeft ingediend, omdat u de situatie niet wilde verergeren en omdat een klacht hoe dan ook tot niets zou leiden (CGVS, p. 12-13). Deze uitleg is echter geenszins overtuigend. De bedoeling van het indienen van een klacht is immers precies bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) kan (kunnen) veroorzaken te voorkomen. De autoriteiten kunnen echter niet optreden als ze niet op de hoogte gesteld worden van criminele feiten. Hierboven werd bovendien reeds vastgesteld dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.”

Verzoeker brengt hier tegen in dat de hoge graad van corruptie die doorgedrongen is tot alle niveau's van het overheidsapparaat ieder vertrouwen en reële bescherming onmogelijk maakt, dat hij omwille van de corruptie en de invloed van zijn schoonfamilie op de gemeenschap geen beroep kon doen op zijn autoriteiten voor hulp, dat hij verschillende bedreigingen ontving van zijn schoonfamilie, dat hij en zijn echtgenote daarom verhuisden naar een andere regio in Kosovo doch de bedreigingen niet ophielden. Hij komt hiermee evenwel in wezen niet verder dan het louter herhalen van en verwijzen naar zijn eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht, en het opnieuw verwijzen naar de volgens hem bestaande corruptie in alle niveau's van het overheidsapparaat, waarmee hij er evenwel nog steeds niet in slaagt aannemelijk te maken dat de maatregelen die de Kosovaarse autoriteiten hebben genomen om de werking van de Kosovaarse politie te verbeteren niet zouden voldoen aan het gestelde in artikel 48/5 van de vreemdelingenwet, noch dat de Kosovaarse politie geen gepaste maatregelen zou treffen in geval van gebeurlijke problemen met zijn schoonfamilie in geval van terugkeer naar Kosovo.

2.7. De door verzoeker bijgebrachte documenten zijn niet van die aard dat ze de beoordeling van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen. Zijn identiteit en nationaliteit staan immers niet ter discussie.

2.8. Gelet op het voorgaande besluit de Raad dat uit verzoekers verklaringen en de door hem bijgebrachte documenten niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon dan ook correct steunen op artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet om verzoekers asielaanvraag niet in overweging te nemen.

2.9. Waar verzoeker in fine vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te verwijzen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen teneinde het dossier verder te onderzoeken alvorens een beslissing te nemen, verwijst de Raad naar het gewijzigde artikel 39/2 van de vreemdelingenwet waaruit blijkt dat de Raad inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, ook voor de beslissingen tot niet-inoverwegingname bedoeld in artikel 57/6/1 en 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). In tegenstelling tot hetgeen verzoeker vraagt kan de Raad derhalve de beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, 2° en 3° van de vreemdelingenwet, redenen die in casu niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond."

2.3. De door verzoekster bijgebrachte documenten zijn niet van dien aard dat ze afbreuk kunnen doen aan het geheel van voorgaande vaststellingen en overwegingen. Haar identiteit en nationaliteit en deze van haar dochter staan immers niet ter discussie. Dienvolgens kon de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen correct steunen op artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet om ook verzoeksters asielaanvraag niet in overweging te nemen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS